

Spørge, om nogen optager dem. (Ophold.)
Da det ikke er Tilfældet, ere de bortfaldne.

J. Sage: Da jeg hørte den højtærede Minister udtale, at det havde været Forudsætningen, at der maatte lovgives baade med Hensyn til den personlige Kommuneafgift og den kjøbenhavnske Indkomstskat, vil jeg tilstaa, at mit Haab voksede om, at der dog skulde kunne vedtages nogle almindelige Bestemmelser, som vilde formindskede det strigende Misforhold, der vilde fremkomme derved, at vi saa den ny Skattelov samtidig med, at den gamle bestaar med al sin Vilkaarlighed og med sin absolute Mangel paa Regler og Begrænsninger. Men jeg blev ganske vist skuffet ved at høre den højtærede Minister udtale, at det nok havde været Forudsætningen, men at man af Hensyn til praktiske Vanskeligheder dog først efter, at dette Lovforslag var vedtaget, vilde fra Regeringens Side til at overveje dette vigtige Spørgsmaal for Landkommunernes Vedkommende. Med Hensyn til Kjøbenhavn erkendte den ærede Minister, at der maatte ske en Forandring, en Samarbejden af de to Skattelove, men det betragter jeg mere som en formel Sag. Det egentlig reelle, vigtige Punkt er Spørgsmaalet med Hensyn til Formue- og Lejlighedsstatten i sin nuværende Stillelse. Det var altsaa, kan jeg sige, ikke med nogen Glæde, at jeg hørte den højtærede Ministers Betragtninger i den Henseende. Jeg skal nu vende mig til den ærede Ordfører med nogle Bemærkninger om det samme Spørgsmaal. Jeg tror ikke, jeg har givet den ærede Ordfører nogen som helst Anledning til at forudsætte nogen som helst ond Vilje fra min Side, og til at mene, at hvis jeg vilde Lovforslaget til Livs, kunde jeg ikke vælge nogen bedre Fremgangsmaade. Hvis man vil det, kunde man vælge mange andre Fremgangsmaader. Jeg tror, jeg har vist og har ogsaa udtalt ved 1ste Behandling, at jeg har den største Interesse for, at et Forslag som dette kan blive gennemført, men jeg udtalte den Gang, at jeg altid har anset det som en Selvfølge, at der blev sat visse Grænser for Vilkaarligheden med Hensyn til Formue- og Lejlighedsstatten. Den ærede Ordfører udtalte, at der aldrig var fremkommen Anfer over, at Klager vare blevne afviste uden Grund af Amtsraadet,

som er øverste Stattemyndighed i saa Henseende. Ja, det kan gerne være, at ingen behøver sig om at komme videre, skønt der mange Gange har været raisonneret over det. Men hvor skal man gaa hen med sin Klage over, at man ikke kan klage over Amtsraadet? Det er i øvrigt ikke det Spørgsmaal, der ligger for, om den enkelte Skatteklage er bleven afgjort rigtig eller urigtig. Det kan gerne være, jeg tror det ganske vist ikke, at der aldrig nogen Sinde har været Grund til Klage efter Loven, og dog kan Loven være i højeste Grad uheldig. Hvorfor? Fordi man ved Formue- og Lejlighedsstatten ikke har nogen som helst Grænse i nogen Retning; den har kun en lille praktisk Begrænsning, nemlig den, at man skal stilles nogenlunde lige i Stat med sine ligestillede, dem, man deler Raar med. En saadan ganske løs, halvveis gammel, patriarkalisk Vejledning er omtrent det eneste, der gives i Loven om Formue- og Lejlighedsstatten. Det hele er overladt til et vilkaarligt Skøn, fordi det er Rigningsmyndighedernes Ret at skønne ikke alene med Hensyn til den enkelte, men ogsaa med Hensyn til Progressionen, som ligger til Grund for Bestatningen; dette er det afgørende. Det er ikke den enkelte, jeg frygter for skal ske nogen Uret, skønt dette ogsaa kan ske, men man kan etablere en hvilken som helst Progression i Skatteafsaen, og naar Forholdet er det, kan det ikke nytte at klage i de enkelte Tilfælde. Men man har derfor ikke mindre Ret til at klage over, at Loven mangler Begrænsning, og det er det, jeg har tilladt mig at gøre. Jeg har paastaet, at man allerede er oppe paa ca. 10 pCt., og man kan komme op paa 20 pCt., uden at den ærede Ordfører eller jeg eller nogen har det allermindeste at klage over i saa Henseende, thi der er ingen lovlige Grænser. Man er over de 10 pCt., og naar man nu hyderligere kommer med en Stat paa Formue og Indtægt, uden at der gives Garanti for, at man ikke kommer langt over de 10 pCt. til Kommunen, saa paastaar jeg, at Lejligheden bliver forsojnt til dog nogenlunde at garantere de forskellige Samfundsklasser mod Vilkaarlighed fra Rigningsmyndighedernes Side, og jeg kan ikke erkende, hvad den ærede Ordfører udtalte, at man har kørt sig fast i det Spørgsmaal og ikke kunde saa det klart. Det var helt andre